

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: A.N., zastoupeného: Mgr. et Mgr. Jan Jung, advokát, Vladislavova 16, 110 00
 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3,
 Poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14.07.2015 č.j. OAM-
 469/ZA-ZA05-P06-2015

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

Žalobce v **žalobě** namítal, že v České republice žije dlouhou dobu rodina jeho zákonné manželky, u nichž je žalobce též hlášen k pobytu. Žalobce měl dříve v úmyslu odcestovat do Kyjeva a podat zde na české ambasádě žádost o dlouhodobé vízum nad 90 dní za účelem rodinného pobytu. Vzhledem k celkové politické a válečné situaci na Ukrajině však má žalobce důvodné obavy o svůj život při návratu do země svého původu. Navíc bylo žalobci prostřednictvím sdělení české ambasády v Kyjevě několikrát tvrzeno, že ambasáda v současné době nefunguje zcela obvykle jako za míru, a že by vyřízení žádosti trvalo pravděpodobně podstatně déle, než obvykle. Žalobce uvedl, že část jeho rodiny, včetně jeho bratra, odcestovala z Ukrajiny a vzhledem k současné situaci ve státě nemají v plánu návrat do země původu. Rozvrácenost země, její politická nestabilita, krizová hospodářská situace a celková

nevole obyvatel k prosperitě státu, stejně jako stále rostoucí počet obětí válečného konfliktu na východě země, nevede obecně k národnímu cítění a naopak nutí obyvatele k úniku ze země. Přestože oblast, z níž žalobce pochází, tedy oblast Ch..., nepatří přímo k oblastem zasaženým válečným konfliktem, je i zde patrné napětí mezi obyvateli a panují neobvyklé mravy. Probíhající odvody mužů do armády, nekalé konání s povolávacími rozkazy a celková úplatnost státního aparátu vytvářejí obecný neklid a chaos. Ne zcela relevantní poskytování informací prostřednictvím vládních médií způsobuje ve smyslu propagandy ATO (antiteroristická organizace) další dezinformační chaos mezi obyvateli. Zároveň podle žalobce již není novinkou, že válečné konflikty a šarvátky se přesunuly též na západ Ukrajiny do oblasti Zakarpatské Rusi či do okolí Lvova. Celková situace je žalobcem vnímána jako zcela proti jeho přesvědčení, stejně jako politický směr vládnoucího aparátu Ukrajiny, když kvůli tomuto stavu byl žalobce nucen odejít proti své vůli ze země původu. Ve vedení poklidného rodinného života vidí žalobce vznešenější smysl svého bytí, než se zbraní v ruce operovat, vzdálen několik tisíc kilometrů od rodiny, na východě své země Ukrajiny, kde ve válečných oblastech bude nucen zabíjen své spoluobčany, anebo ještě hůře, může být zabit.

Žalobce v žalobě činil nesporným rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a), § 13, § 14 zák. o azylu a o neudělení doplňkové ochrany podle § 14b téhož zákona.

Žalovaný však dle žalobce bagatelizuje jeho životní situaci, stejně jako vnitrostátní ozbrojený konflikt v zemi, který jasně vykazuje prvky ozbrojeného konfliktu vnitrostátního, ne-li již i mezinárodního. Žalobce uvedl, že je to především on, kdo se jako uprchlík cítí a kdo se z důvodu pronásledování své osoby v zemi původu obává o svůj život. Podle žalobce žalovaný měl pečlivěji svou argumentaci zdůvodnit, proč nevnímá žalobce jako uprchlíka. Dle žalobce pokud by jeho aktuální situace nebyla hodnocena jako stav tzv. uprchlíka statutárního, splňujícího kritéria Ženevské úmluvy z roku 1961 a Protokolu z roku 1967, jistě splňuje kritéria tzv. uprchlíka „surplace“, který v okamžiku odchodu ze země nebyl uprchlíkem, avšak stal se jím později v důsledku okolností nastalých v době jeho nepřítomnosti. Podle žalobce žalovaný ani řádně neodůvodnil situaci, kdy žalobce sdělil, že nesouhlasí se současným politickým směřováním panujícím ve státě jeho občanství. Jelikož žalobce zastává rozdílné politické názory, má odůvodněný strach z pronásledování své osoby na území tohoto státu. Žalobce proto má za to, že jeho stav naplňuje důvody pro udělení azylu podle § 12b zák. o azylu. Dle žalobce rovněž žalovaný pečlivě nezhodnotil možnost udělení případné doplňkové ochrany žalobce. Žalobce tvrdil, že v okamžiku jeho návratu a nedobrovolného nastoupení do ukrajinské armády bude jistě odvelen do válečných oblastí své země, kde bude ve vážném ohrožení svého života z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Žalobce je toho přesvědčen, že jsou zde důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zák. č. 325/1999 Sb.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce o mezinárodní ochranu žádal z důvodu obavy o život v souvislosti s odvody do ukrajinské armády a s nuceným zapojením do války a z důvodu snahy o legalizaci svého dalšího pobytu v ČR. Žalobce Ukrajinu naposledy opustil v lednu 2015 na české vízum (na pozvání tchyně), přicestoval přes Polsko. Na Ukrajině stále žijí jeho matka a manželka v Chmelnycké oblasti, z níž pochází i žalobce. Podle správního orgánu tak jednoznačně žalobce ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany a ani v případě návratu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný měl za to, že jasně a srozumitelně vyhodnotil příběh žalobce, tedy důvody vedoucí k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že nejsou v případě žalobce naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 zák. o azylu, tzn. jak důvody konvenční, tak důvody dle čl. 43 Listiny základních

práv a svobod. Tyto azylově relevantní důvody dle § 12 písm. a) i b) zák. o azylu musí být shledány i v případě tzv. uprchlíků na místě, což se v případě žalobce nestalo. Žalobce při podání žádosti ostatně ani netvrdil, že se považuje za uprchlíka „sur place“ a žalovaný k tomuto závěru též nedospěl. Žalobce toto ani v žalobě blíže nedokládá. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením o nesprávné aplikaci § 12 písm. b) zák. o azylu. Žalobce podle žalovaného takto formulovaný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany v předcházejícím řízení neuvedl, proto ho ani správní orgán nemohl hodnotit. Navíc obecný nesouhlas žalobce s politickým směřováním Ukrajiny není důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, ani ho nelze považovat za zastávání politických názorů a spojit s ním obavu z pronásledování dle § 12 písm. b) zák. o azylu. Tvrdí-li žalobce, že má odůvodněný strach z pronásledování pro své politické přesvědčení, je přinejmenším zapotřebí, aby byl schopen doložit, že vůbec nějaké přesvědčení má, že je schopen je formulovat a prezentovat, a stává se proto ve své domovské zemi vládním úřadům nebo jiným místům nepohodlným, je proto pronásledován (rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 5 A 514/97, ze dne 31.8.1998). Takové jednání žalobce v zemi původu nelze z jeho příběhu sděleného správnímu orgánu seznat, žalobce nebyl v zemi původu pronásledován z politických důvodů. K tvrzení týkajícího se § 14a zák. o azylu žalovaný uvedl, že aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, jakož i možný nástup do ukrajinské armády, neshledal v případě žalobce důvodnými pro udělení mezinárodní ochrany. Dle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8.2012, čj. **6 Azs 16/2012-12** „*samotné povolání k výkonu vojenské služby není pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské skupině nebo politického přesvědčení, byť by výkon této služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích, či válečném konfliktu. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako pronásledování a ani jako vážnou újmu, neboť ta je jednou z nejzákladnějších státoobčanských povinností a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu.*“

Součástí **správního spisu** je žádost o udělení mezinárodní ochrany datovaná 19.5.2015, v níž žalobce sdělil, že opustil svoji vlast 15. ledna téhož roku proto, že všichni vědí, že na Ukrajině je válka. Žalobce dostal předvolání do armády, z jeho vesnice odvedli tři muže. Jeho kamarád padl v boji. Měsíc absolvoval vojenský výcvik a nikdy nedržel samopal v ruce a zabili ho. Proto žalobce opustil Ukrajinu, aby ochránil svůj život. V případě návratu do vlasti se obává, aby ho neodvedli do války, nechtěl by nechat matku samotnou. Ve vlastnoruční příloze žádosti o udělení mezinárodní ochrany napsal, že nechce do války, protože se bojí o svůj život.

V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19.5.2015 žalobce uváděl, že na Ukrajině žil se svojí manželkou v rodinném domě ve vesnici V lednu, kdy již byl v ČR, telefonoval domů a jeho kmotr mu řekl, že po vesnici roznášeli předvolání mužům na vojenskou správu a že tři muži byli odvedeni a jeden z nich byl už zabit. Ta předvolání roznášeli osobně představitelé obecního úřadu. Na konci roku 2014 se rozhodli společně s manželkou, že opustí Ukrajinu, a to z toho důvodu, aby žalobce neodvedli do armády. Nikdy nedržel samopal v ruce, nedovede si vůbec představit, že by měl střílet na lidi a zabíjet. V televizi říkali, že budou odvádět muže do armády a opravdu odvádějí hlavně ze západní Ukrajiny, a to všechny včetně těch, kteří neabsolvovali základní vojenskou službu. Sám žalobce ještě předvolání nedostal, ale existovaly seznamy mužů, kterým mělo být předvolání zasláno, tento seznam byl na obecním úřadě. Žalobci bylo známo, že na seznamu

je on i jeho bratr, proto jeho bratr odjel do Španělska. Z obecního úřadu přišli k nim domů, doma byla již jen matka žalobce, předvolání nesli jemu i jeho bratrovi. Matka řekla, že nejsou doma, tato předvolání tedy existují, jsou na obecním úřadě a dvakrát s nimi přišli domů. Poprvé v únoru a pak znovu za dva týdny. Začali to tedy roznášet po jejich obci, měli přitom seznamy. Žalobce opakoval, že se bojí o svůj život, nechce nechat matku samotnou, bratr odjel se svojí rodinou a už se nehodlá vrátit. Žalobce nikdy nedržel v ruce zbraň. Absolvoval by sice měsíční výcvik, ale vedle zkušených vojáků by posloužil jako maso. Buď by ho zabili, nebo zmrzačili, nechce přijít o život. Má na mysli ty, kteří bojují proti Ukrajině. Žalobci není známo, o koho se konkrétně jedná, vůbec tomu nerozumí, nazývají je různě separatisty, teroristy, Rusy, jejich vláda teď chce, aby armáda šla na Krym, aby si ho vzala zpět. Na Krymu má žalobce příbuzné a nemohl by střílet po příbuzných. Podle žalobce kdo zaplatí 2.000 USD, do armády nemusí. Tchyně žalobci a jeho manželce poslala pozvání, na základě kterého podali žádost na České ambasádě v Kyjevě a za měsíc jim kurýr přivezl víza. Poté si koupili lístky na autobus a přijeli přes Polsko. Společně s manželkou žili zde u tchyně. Po skončení platnosti víza požádali o nějaký pobyt. Dvakrát jim žádost byla zamítnuta, následně dostali výjezdní vízum, manželka žalobce se vrátila na Ukrajinu asi 12. května a žalobce přišel do Příjímacího střediska Zastávka. Žalobce ve své vlasti nikdy politicky aktivní nebyl, ani tam neměl žádné problémy. Byl by ochoten se vrátit, kdyby skončila válka, musela by tam být práce, protože na Ukrajině narostly ceny. Také, aby za tu práci byla mzda, která by stačila na zaplacení nákladů na život.

Správní orgán pro posouzení situace v zemi původu žalobce opatřil zprávy, které jsou součástí spisu a o které se v rozhodnutí opírá. Jedná se o dekret prezidenta Ukrajiny č. 447/2014 o opatřeních ke zlepšení obranyschopnosti státu ze dne 1.5.2014, informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 15.1.2015, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 15.2.2015, zprávu Freedom House z 28.1.2015 na téma svoboda na Ukrajině, Výroční zprávu Amnesty International za rok 2014, Výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 29.1.2015, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 1.8.2014, ze dne 16.4.2014 a ze dne 21.5.2015, která se týká situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a ze které vyplývá, že postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu ze strany státních orgánů není umožněn a že nejsou ani známy případy postihu navrátilců.

V **napadeném rozhodnutí** správní orgán dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zák. o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně v žádosti sdělil, že on sám, ani nikdo z jeho rodiny nebyl nikdy členem žádné politické strany ani jiné organizace a v průběhu řízení rovněž popřel, že by se ve své vlasti jakkoliv veřejně či politicky angažoval, nebo měl potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Za jediný důvod odchodu ze země označil snahu vyhnout se vojenské službě. Správní orgán nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zák. o azylu. Žadatel nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti zapříčiněnou důvody stanovenými v tomto ustanovení zák. o azylu a rovněž se nepotýkal s žádnými potížemi a nebyl vystaven žádnému pronásledování. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zák. o azylu je taxativní a jiné skutečnosti, než zde citované, důvodem pro udělení azylu nejsou. Pokud motivem odchodu z vlasti bylo pouze vyhnutí se vojenské službě, nikoliv problémy z důvodu rasy, národnosti,

náboženství, nejde o azylově relevantní důvody. Žalobce sám sdělil, že se odvod do armády netýkal výlučně jeho, ale že odvádějí muže z celé jeho vesnice, chtějí tedy všechny muže a nezaměřují se pouze na něj. Z tohoto tvrzení tedy jednoznačně podle správního orgánu vyplývá, že se nejedná o systematický a cílený projev diskriminace zaměřený proti osobě žalobce na základě některého z výše jmenovaných taxativně stanovených důvodů, nýbrž o všeobecnou povinnost týkající se veškerého ukrajinského obyvatelstva, která má také oporu v ukrajinské legislativě. Správní orgán odkázal na dekret prezidenta Ukrajiny č. 447/2014, na základě kterého jsou v reakci na zhoršující se sociální politickou situaci, s cílem adekvátně reagovat na skutečné a potencionální hrozby pro ukrajinský stát, vyhlášeny všeobecné odvody k základní vojenské službě v souladu s čl. ústavy Ukrajiny. Branná povinnost je podle správního orgánu zcela legitimní občanskou povinností, což uznává jak Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, tak i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a podle Protokolů týkajících se právního postavení uprchlíků z roku 1967 „člověk není jasně uprchlíkem, pokud je jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“ Správní orgán podotýkal, že nenastoupení vojenské služby je trestným činem i v ČR, třebaže byla povinnost absolvovat vojenský výcvik zrušena. Správní orgán poukázal i na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. **6A 508/1997**, podle kterého *„povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování není rovněž obava, že v souvislosti s dezercí v armádě by mohl být někdo trestně stíhán.“* Samotná povinnost každého občana Ukrajiny, včetně žalobce, účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace dalšího výcviku či dokonce bojových operací, je-li evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na rasu, náboženství či národnost, nemůže být podle správního orgánu chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských státních orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktu. Proto správní orgán neshledal žalobcem sdělené obavy za azylově relevantní. Za důvod pro udělení azylu z téhož ustanovení nelze podle správního orgánu považovat ani aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, která je správnímu orgánu z jeho správní činnosti i z veřejných dostupných informačních zdrojů dobře známa. S odkazem na ně např. na zpravodajství běžně dostupných médií konstatoval, že není důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z 24 oblastí Ukrajiny rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země je situace neměnná a stabilní, a není proto důvod obávat se, že by mohl být žadatel vystaven jakémukoliv bezpečnostnímu ohrožení. Jako poslední místo bydliště na Ukrajině žalobce uvedl Ch.. oblast, kterou má i jako místo narození. Žalobce tudíž pochází z části Ukrajiny, kde k ozbrojeným střetům nedochází, a které se zhoršená bezpečnostní situace netýká. Správní orgán dále poukázal na Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka vydanou v Ženevě u NHCR poukazující na to, že osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního či mezinárodního konfliktu nejsou považovány za uprchlíky. Zákon o azylu pamatuje na situace, kdy cizinci hrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního či vnitřního ozbrojeného konfliktu, a to možností udělit doplňkovou ochranu. Právě z toho důvodu, že existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu není důvodem pro udělení azylu. Žalobce nepřísluší ani k žádné

skupině osob, které by měly být v rámci Ukrajiny nějak znevýhodněné. Hovoří ukrajinsky a hlásí se k ukrajinské národnosti, tedy k většinovému národu a před odjezdem z vlasti žil na západě země v místech, nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády. Ohledně snahy žalobce legalizovat žádostí další pobyt v ČR správní orgán poukázal na to, že výčet důvodů pro udělení azylu podle § 12 zák. o azylech je taxativní, tedy z jiných důvodů nelze azyl udělit. Legalizace pobytu není mezi těmito důvody obsažena stejně jako ekonomické či rodinné důvody. Správní orgán poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. **5 Azs 37/2003** ze dne 22.1.2004, podle kterého „*je poskytnutí azylu specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky upravenými zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.*“ Azyl je tak dle správního orgánu naprosto specifickým institutem mezinárodně právní ochrany sloužící výlučně k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv pro legalizaci pobytu v České republice, pro tyto účely mají cizinci využít institut zákona o pobytu cizinců. Správní orgán dále poukázal na účelovost žádosti žalobce, který se rozhodl usadit v České republice výhradně z důvodu vyhnutí se nástupu vojenské služby, a protože mu nebylo uděleno vízum za účelem strpění, usiluje o získání pobytového oprávnění touto formou.

Ohledně doplňkové ochrany podle § 14 zák. o azylu žalobce dle napadeného rozhodnutí neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Podle veřejně dostupných informačních zdrojů byl trest smrti na Ukrajině již zrušen. K písm. b) předmětného ustanovení správní orgán uvedl, že se zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Toto ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a při interpretaci pojmu nelidské nebo ponižující zacházení či trest se vychází z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva. Podle nich pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat čl. 3 této úmluvy, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Správní orgán takový závěr neučinil. Dle jeho názoru lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde bezprostředně hrozí, nikoliv kde vůbec nemusí nastat či jen v případě přidružení se jiných okolností, které nelze předjímat. Správní orgán nezjistil žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že by byl žalobce v případě návratu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zák. o azylu. Proti žalobci nebylo ve vlasti vedeno žádné trestné stíhání a žalobce se ani nezmínil o žádném negativním jednání ze strany státních orgánů Ukrajiny vůči němu. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, protože je jednou z nejzákladnějších státoobčanských povinností a nelze za vážnou újmu považovat ani případný postih v případě odmítnutí nastoupení výkonu služby. Vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v ČR dle § 372 trestního zákoníku. Správní orgán se dále zabýval otázkou situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a konstatoval s odkazem na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21.5.2015, že nic nenásvědčuje ani případnému postihu ukrajinských občanů za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí, přičemž legislativa neumožňuje postih a zastupitelský úřad ČR v Kyjevě nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci těchto osob. Dále správní orgán zkoumal, zda by žalobce v případě návratu do vlasti byl vystaven vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zák. o azylu. Zatím účelem si správní

orgán obstaral informace ohledně aktuální situace na Ukrajině. Citoval zde již zmíněné zprávy např. Výroční zprávu Amnesty International z února 2015, dle níž eskalovalo násilí vzešlé z protestů v Kyjevě a později na východní Ukrajině v občanskou válku, do které se zapojilo Rusko. Podle zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15.2.2015, po době relativního klidu na konci roku 2014 došlo opět k ostřelování civilních oblastí všemi stranami konfliktu. K tomu správní orgán uvedl, že posoudil individuálně situaci žalobce, který naposledy byl přihlášen a žil pobytem v západní části Ukrajiny ve městě K., ve Ch... oblasti, kde není bezpečnostní situace nijak negativně ovlivněna událostmi v Doněcku a Luhansku. Rovněž aktuální situace v místě bydliště žalobce je stálá a neměnná z hlediska bezpečnosti, tudíž udělení doplňkové ochrany podle písm. c) příslušného ustanovení zák. o azylu nelze na žalobce vztahovat, jelikož jeho místo bydliště neleží v oblastech bezprostředně ohrožených ozbrojenými střety. Správní orgán poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 26.6.2014 čj. **7 Azs 66/2014-20**, podle kterého *„nelze odhlédnout od skutečnosti, že místem pobytu žalobkyně, účastnice řízení v dané věci, na území Ukrajiny byla Lvovská oblast v západní části země. Západní část Ukrajiny není těmito událostmi nijak zásadně zasažena.“* Správní orgán dodal, že v místě posledního bydliště doposud žije žalobcova manželka i matka a žalobce sám tam vlastní část domu a má dostatečné zázemí pro další život.

Soud žalobu neshledal důvodnou.

Žalobce v žalobě výslovně uvedl, že nenapadá výrok o neudělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. Soud se žalobou zabýval v mezích žalobních bodů.

Soud se v podstatě zcela ztotožnil s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o odůvodnění neudělení azylu podle **§ 12 písm. a) zák. o azylu**, žalobce neuváděl, že by byl v zemi pronásledován za uplatňování politických práv či svobod, ani taková okolnost nebyla ve správním řízení zjištěna.

Soud se ztotožnil také s tím, že zcela absentují azylově relevantní důvody, které jsou taxativní a které jsou v **§ 12 písm. b) zák. o azylu** zcela konkrétně uvedeny. Ani v žalobě žalobce neuvádí, který z uvedených důvodů by měl být v jeho případě naplněn. Samotné odmítnutí vojenské služby tímto důvodem není, jak již správně vysvětlil žalovaný ve výše shrnutém rozhodnutí, jelikož v daném případě byla mobilizace zaměřena na veškeré muže bez ohledu na jejich rasu, náboženství či národnost. Nemůže jít proto o pronásledování ze strany ukrajinských státních orgánů ve smyslu cit. ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Za této situace nemůže být žalobce ani uprchlíkem *sur place*, když azylově relevantní důvody nejsou dány. Žalobce podal žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany také z důvodu snahy o legalizaci pobytu po skončení platnosti víza za účelem strpění. Rovněž tyto důvody nejsou azylově relevantní, když prostředky k legalizaci pobytu jsou upraveny výhradně v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany žalobci, tedy ohledně otázky, zda by žalobce v případě návratu do vlasti byl vystaven vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu **§ 14a odst. 2 písm. c) zák. o azylu**, i tímto se zabýval žalovaný dostatečně v napadeném rozhodnutí, když poukázal především na to, že žalobce nepobýval na

Ukrajíně před odchodem z vlasti v oblasti konfliktu, proto jeho možnost návratu není omezena.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 12. října 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková